

Reisverslag zomer 2017

Graag willen wij iets vertellen over ons verblijf van 8 weken bij onze zustergemeente in Uioara, Roemenie. Na een reis van 2 dagen en 1960 kilometer verder kwamen wij behouden op de plaats van bestemming aan. Zonder problemen op de weg, gelukkig geen ongelukken gezien, maar laat ik mij beperken tot enkele dingen die mijn vrouw en ikzelf diep hebben getroffen, anders zouden wij het kerkblad wel geheel kunnen vullen. Wat ons in de weken dat wij daar waren zo bijzonder opviel, gewoon door de week, maar ook de diensten op de dinsdag en donderdagmiddag de twee diensten op zondag hoe er een grote honger is naar het Woord. Wij kunnen u het helaas niet uitleggen, maar als je ziet hoe men met een volle overgave luistert naar de preek, hoe men zingt, je voelt gewoon hoe deze mensen hun geloof belijden, het is wel om er jaloers op te worden. In een van de vorige kerkbladen is geschreven over de zeer arme zigeuner gemeente in Cisteiu. Hier kwamen de mensen in de zomer bijeen op een stuk grond 70 meter lang en 13 meter breed, in de open lucht, enkele palen in de grond en een zeil er over, dit was het. In de winter werden de mensen opgehaald naar de kerk van Uioara. Toen kwam de gedachte wat zou het fijn zijn als wij die grond konden gaan gebruiken, om daar eventueel een gebouwtje op te zetten waar wij samen kunnen komen. Contact opgenomen met de burgemeester en na vele gesprekken kwam toen wij er waren de brief van het gemeentehuis. Ze mogen het 49 jaar gebruiken voor het bedrag per jaar van € 0,00. U kunt begrijpen hoe groot de vreugde bij deze mensen was, wat zagen zij de hand van de Heere hierin, dat hun gebeden zijn verhoord. Wij hopen nu als werkgroep, zo de Heere het geeft, om daar volgend jaar een kleine kerk te gaan bouwen. Ook hopen wij dat de Heere deze bouw wil zegenen en dat de gelden die voor deze bouw nodig zijn, binnen mogen komen. Spreken dan globaal over een dikke € 25.000,00. Zo zijn er nog zo vele zaken te noemen waar wij als leden van de Oost Europa Werkgroep ons over verwonderen, hoe ds. Husar en zijn helpers ieder keer als wij komen weer kunnen melden van nieuwe contacten onder deze arme zigeuner gezinnen. Hoe er iedere keer weer eenvoudige mensen tot geloof mogen komen, bijna geen kleren aan hun lichaam, 's avonds niet weten wat zij morgen eten zullen, wonen in krotjes, kan je bijna geen huisje noemen, maar dan het vertrouwen op hun Heere en Heiland, Die ook voor hun zonden aan het kruis is gestorven. Wij zijn dikwijls stil, ziende op deze mensen, maar ook ziende de grote daden van de Heere. In de weken dat wij daar waren hebben wij samen met Wim Hoogmoed, die daar ook drie weken was met zijn vrouw, een omheining rondom het stuk land gemaakt waar wij eerder over schreven in Cisteiu.

Dan wil ik het volgende u ook niet onthouden, de tweede zaterdag dat wij er waren vroeg ds. Husar gaan jullie mee naar een nieuwe gemeente waar wij nu een aantal weken op zaterdagmiddag een dienst houden, in het dorp Taureni? Dit is een zeer arm zigeunerdorp ruim een uur rijden vanaf Uioara. De

hoofdwegen zijn redelijk begaanbaar, wij slaan dan af, gaat ook nog wel, maar dan komen wij in de binnenlanden 20 -25 kilometer is al een goede snelheid wil je je auto nog een klein beetje sparen. Hoe is ds. Husar daar zo terecht gekomen? Cornel, een van de medewerkers van de opslagloods heeft een zuster in Taureni wonen.

Als hij van tijd tot tijd daar kwam sprak hij van de grote daden van de Heere. En zo is het gekomen dat ook die zuster bij de andere bewoners van dit kamp sprak over de Heere Jezus. En zo waren het almaar meer mensen die meer wilden weten over de Bijbel. En zo is ds. Husar met enkele andere mensen daar naar toe gegaan om te evangeliseren. En zo hebben zij nu iedere zaterdagmiddag van 16.00 tot 18.00 uur een dienst. Wat is de Heere toch groot en goed dat hij ook onder deze mensen wil wonen, dat er op hun manier honger is naar het Woord.

Toen wij er voor de eerste keer kwamen, en wij zijn best wel wat gewend, schrokken wij toch wel van de grote armoede die daar was. Wij kwamen buiten samen, het was goed weer, onder een klein afdakje naast het huisje waar de zuster van Cornel woont, was de dienst, er waren ongeveer 20 mensen aanwezig, maar aan de andere kant van de weg liep de gasbuis, deze lopen in Roemenie boven de grond, en daar zaten ook nog wel een 30 mensen. Er stond een man naast ons, zoals hij daar stond zou ik hem in de donker niet graag alleen tegen komen. Maar half de dienst liepen de tranen over zijn wangen, en op een vraag die ds. Husar aan hem stelde, kon hij van emotie geen antwoord geven. Wat kunnen wij ons toch in mensen vergissen, wij zien aan wat voor ogen is, maar de Heere ziet het hart aan. Iedere week zijn wij mee geweest, de mensen zaten in ons hart, toen ds. Husar vertelde dat er 15 mensen waren die te kennen hadden gegeven om gedoopt te willen worden. Zondag zijn de mensen opgehaald en van schone kleding uit de winkel voorzien, en zo mochten ze alle 15, waaronder 2 kinderen, gedoopt worden. Ook was onder de dopelingen een blinde man van 81 jaar. Na de doop zijn de mensen weer naar hun woonplaats gebracht. Donderdag daarna zaten wij om 08.00 uur in de kerk voor werkoverleg toen Cornel binnen kwam, je zag, hij was geëmotioneerd, en kwam met zijn verhaal. Er was contact geweest met Taureni en de blinde man kon het licht van het donker onderscheiden, hij zag vaag de deur, het raam, de mensen, wat een groot wonder. En wat sprak ds. Husar, Bethesda de man die zo vele jaren krank was en door het water genezen. Dit waren enkel hoogtepunten, mocht u meer willen weten kom gerust eens langs. Maar bovenal gedenk ds. Husar, de medewerkers en alle mensen uit Roemenie, maar ook de werkers van de werkgroep in uw gebeden.

Jan van der Made